

ρώτησε εκπληκτός ο Ντ' Εβεγιέ.

— Δεν είνε αυτό τ'ό σπύτι της, είνε ή μαύρη, αλλά θά σέ δεχτή εδω, γιά νά μή μάθη κανείς τίποτα.

— Η γρηά ώδήγησε τόν νέο μέσα στό σπίτι, κ' άφου τόν πέρασε από διαφόρους διαδρόμους, σταμάτησε μπροστά σ' ένα πόρτα κλειστή.

— Άνοιξε, είνε ή μαύρη, εδω είνε ή κυρία μου.

— Ο Ντ' Εβεγιέ άνοιξε την πόρτα και τότε, ένα άνευρωδες θέαμα παρουσιάστηκε μπροστά στό μάτια του.

Στό βάθος τού δωματίου, επάνω σ' ένα μεταξωτό ντυβάνι, ήταν ξαπλωμένη ή προγκήτισσα Ζαμπρόσκα, πολύ ώραώτερη άκόμα με τ'ό διαφάνες της νυχτιά και τ'ά λυτά μαλλιά της.

Μόλις είδε τόν νεαρό κόμητα, φάνηκε ταραγμένη και ξαφνιασμένη, και με μιά κίνησι ντροπαλή μάζεψε τίς πτυχές τού νυχτικού της επάνω στό ανοιχτό της στήθος.

— Ο Ντ' Εβεγιέ ξεχασε εκείνη τή στιγμή τίς ύποψίες τού πατέρα του και γοητευμένος από τήν όμορφιά της προγκήτισσας, γονάτισε μπροστά της. Εκείνη τού άλωσε τ'ό φάρο και διαμαντοστολισμένο χέρι της. Κι' έτσι ξανόνοιξαν ή δαυτέλας τού νυχτικού της, άφίνοντας νά φανή τ' ώραώτερο στήθος τού κόμμου.

— Ο Ντ' Εβεγιέ, τρελλός από έρωτα και πόθο, πήρε τ'ό χέρι της και τ'ό φίλησε επανειλημμένα.

— Άγάτη μου! ψιθύρισε.

— Άλλ' ή προγκήτισσα τού είπε έλαβλητικά:

— Σιωπή!

Κι' εκείνος τότε κατάλαβε ότι ή ώραία του φίλη δεν συνήθιζε νά χάνει τόν καρπό της σε λόγια.

— Ο νεαρός κόμης άρχισε τότε νά τή χαϊδεύη γλυκά και νά τή φίλη.

— Εκείνη τή στιγμή έννοιωσε κάποιο χέρι νά τού παίρνη από τήν τσέπη του τ'ά πιστόλια του και τ'ό πορτοφόλι του.

Μά ό νέος, μεθυσμένος από έρωτική εύτυχία, άφησε νά τού πάρουν ό,τι ήθελαν...

***

— Ο πατέρας τού Ντ' Εβεγιέ και ό άστυνομικοί, ό όποιοι είχαν παρακολουθήσει τόν νεαρό κόμητα ως τ'ό μυστηριώδες σπίτι, και παραμόνευαν έξω στό δρόμο, είχαν άρχισε ν' άνησυχούν.

Μισή ώρα είχε περάσει από τήν στιγμή που ό νεαρός Ντ' Εβεγιέ είχε μπει στό σπίτι και άκόμα δεν άκούστηκε τ'ό συνθηματικό σφύριγμα.

— Ο γέρος Ντ' Εβεγιέ έννοιωσε ήδη τύψεις. Δεν έπαρετε νά μεταχειριστή τόν γιού του ως δόλομα.

— Άλλά κάποιο παράθυρο τού σπιτιού φανόταν φωτισμένο. Άραγε νά ήταν σ' εκείνο τ'ό δωμάτιο ό γιός του;

Εύτυχώς ό άστυνομικοί είχαν φέρει μαζί τους μιά κινητή σκάλα, γιά κάθε ένδεχομενον. Έστησαν λοιπόν άμέσως τή σκάλα αυτή σ' εκείνο τ'ό παράθυρο...

***

— Η προγκήτισσα Ζαμπρόσκα, χορτασμένη μετά από τ'ά χάδια και τ'ά φίλια τού νεαρού κόμμου, τόν έσπρωξε μακριά της και σηκώθηκε όρθή.

— Ο Ντ' Εβεγιέ είδε τότε μιά έκφρασι σκληρή και άγρια στό πρόσωπό της και άνησυχισε. Χωρίς νά τού πη λέξει ή προγκήτισσα, έφυγε από τ'ό δωμάτιο γρήγορα-γρήγορα. Ο Ντ' Εβεγιέ σκάλλωσε άμέσως τίς τσέπες του, μα δεν βρήκε ούτε τ'ά πιστόλια του, ούτε τή σφαιρίχτρα του. Και τότε θυμήθηκε ότι τού τ'ά είχαν πάρει τή στιγμή τής έρωτικής τού μέθης.

— Άπελισμένος πειά, γυροφόρος μέσα στό δωμάτιο σάν σκλαβωμένο λιοντάρι. Τέλος στάθηκε μπροστά σ' ένα μεγάλο ντουλάπι. Τ'ό άνοιξε και στάθηκε παγωμένος από φόβη. Μέσα στό ντουλάπι εκείνο, επάνω σε είκοσιέξη άσημένα πάτα, είκοσιέξη κεφάλια νέων ήσαν τοποθετημένα, βαλσαμωμένα με τέχνη θραυστή, γιαντ φανόντουσαν σάν όλοζώντανα.

— Ο Ντ' Εβεγιέ άφησε μιά κραυγή τρόμου και άποτροπασμού.

— Τήν ίδια στιγμή φάνηκε στό κατώφλι τής κάμαρης ή Ζαμπρόσκα, τρομαχτή και κατάχλομη, με σφιγμένα χέλια και με άγρο βλέμμα, πετριγυρισμένη από τέσσερες ληστές, ώπλισμένους ως τ'ά δόντια. Κύταξε τόν νέο μοχθηρά και τού είπε με φωνή σατανική:

— Έτσι λοιπόν, νέε μου. Ήθελες νά μ' άπολάισης, νά μάθης τ'ά μυστικά μου; Θά πληρώσης άκριβά τήν περιεγιά σου.

— Και γυφίζοντας προς τους φοβερούς της έμπόστους, διάταξε:

— Έμπρός, γρήγορα, ξεκάνετέ τον κ' αυτόν.

— Εκείνη όμως τή στιγμή, τ'ά σφάμα τού παραθύρου σκοριασθήσαν σε χίλια κομμάτια κ' ό γέρος Ντ' Εβεγιέ, άκολουθούμενος από τους άστυνομικούς, ώρμησε στό δωμάτιο.

— Δεν έγινε όμως καμιά μάχη. Οί άστυνομικοί ήσαν πολλοί και ή προγκήτισσα, καθώς και ό σύνενοχοί της, δεν τόλμησαν νά φέρουν καμιά αντίστασι. Παραδόθηκαν άμέσως.

— Έτσι, κατά τή βασιλεία Λουδοβίκου 14ου, τήν περίοδο που ήταν διευθυντής τής άστυνομίας ό κ. Ντελά Ρενύ, συνελήφθη ή φοβερή Δεράκινα τών νέων, ή λεγομένη προγκήτισσα Ζαμπρόσκα, ή όποια στήν

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Η μόδα τών Λευκωμάτων και τ'ά αυτόγραφα τών μεγάλων άνδρων. Τί γράφουν ό Μυσσέ, ό Μπαλζάκ, ό Δουμάς, ό Ουγκώ. Ο γάμος και ή μακροβιότης. Η άρχαιότερη έρωτική έπιστολή, κτλ. κτλ.

— Σ' όλες τίς εποχές τ'ά λευκώματα ήσαν πολύ τής μόδας. Πολλά μάλιστα από αυτά και ίδιος όσα είχαν ατόγραφες γνώμεις διατρέπων άνδρων, έξεδούθησαν σε τόμους.

— Άπό διάφορα λοιπόν έντυπα λευκώματα διαφόρων εποχών, σταχυολογήμε εδω τίς πιο χαρακτηριστικές γνώμεις μεγάλων άνδρων.

— Ο διάσημος Ίταλός μυθιστοριογράφος Α. Μπαρλά έχει γράψει σ' ένα λευκώμα τ'ά εξής:

— Μου ζήτητε ένα ατόγραφο. Θέλετε νά σ'εσ όσωσ καλύτερα... τόν όρισμό τού ατόγράφου. Λοιπόν, ατόγραφο είνε τ'ό ίχρος που άφίνει ένας άνθρωπος επάνω στό χαρτί. Άλλά δυστυχώς, τ'ά σημερινά ατόγραφα δεν μπορούν νά διατηρηθούν — όπως θά τ'ό επιθυμούσαμε — και πολύ, γιαντ ή μελανή είνε από άνηλίγη, τ'ό χαρτί δεν είνε πειά από περγαμηνή, ούτε ή πένα από φτερό χήνας, αλλά από ντενεκέ!...

— Ο Βίκτωρ Ουγκώ έγραψε σ' ένα λευκώμα: «Πόσες ήμέρες, δυστυχία μου, δεν είδα νά πεθαίνουν!».

— Ο Όνορέ ντε Μπαλζάκ, ό παχύσαρκος Γάλλος μυθιστοριογράφος, έξεδούλωσε τήν άκόλουθη επιθύμια του σ' ένα λευκώμα: «Αχ!... νά ήμουν πουλάκι!...».

— Ο Άλφρέδος Μυσσέ έγραψε κάπου: «Ο Θεός νά μ'εσ φυλάη από τ'ά... Άλμουμ!».

— Ο Άλέξανδρος Δουμάς (πατήρ), άφου βασανίστηκε, κατά ζήτησε πόνση ώρα γιά νά γραφή πάλι καλό σ' ένα λευκώμα, κατέληξε νά πη τέλος τής... μαθήρι αλήθεια: «Ένας τόμος γραφεται γρηγορώτερα από μιά σκεπή άνόητη!».

— Στό λευκώμα τής μακροβιότης Παλαβιτσίνι, ή Γεωργία Σάνδη έγραψε κάτω από τήν ερώτησι «Τί είνε δόξα»: «Ο καλός τής δόξας δεν άξίζει όσο ό καλός τής πείας!».

***

— Οί παντρεμένοι φανείται ότι ζουν περισσότερο από τους άνύπαντους. Αυτό τούλάχιστον αποδεικνύει ή στατιστική τών θανάτων. Ο διευθυντής τού Γραφείου Στατιστικής τής Νέας Υόρκης βεβαιώνει ότι από έκατό παντρεμένους πεθαίνουν κάθε χρόνο 14, ενώ από έκατό γεροντοπαλιάρικα πεθαίνουν διπλάσι. Στή στατιστική αυτή δεν ήτολογίστηκαν, φυσικά, όσοι δεν είχαν συμπληρώσει τ'ό 25ον έτος τής ηλικίας των. Πάντως ό άνύπαντροι πεθαίνουν — όπως αποδεικνύεται — πιο νέοι άπ' τους παντρεμένους, που φτάνουν καλύτερα στό 80 και 90 χρόνια. Ο γάμος, κατά συνέπεια, μπορεί νά θεωρηθή ως εγγύησι μακροβιότητος.

***

— Η άρχαιότερη έρωτική έπιστολή είνε άσφαλώς εκείνη που άνεκάλλησε και έμνηστεσε ό διάσημος καθηγητής Φ. Νεϊλου. Τήν έπιστολή αυτή τήν έχει γράψει μιά κόρη τής Βαβυλώνας πρό τριών χιλιάδων ετών, και τήν έστειλε στόν άγαπημένο της. Δεν είνε βέβαια γραμμένη σε ροξ χαρτί, ούτε κλεισμένη μέσα σε κρυσάλλον ενώδη, αλλά — όπως όλα τ'ά γραπτά δοκομμένα τής εποχής εκείνης — είνε μιά μικρή πλακα από πηλό, πάνω στην όποια έχουν χαραχθεί τ'ά άκόλουθα:

— «Πρός τόν άγαπημένο μου Μπεμπι Σιμέλ, ό Σεμος και ό Μαργουτίν νά δώσουν μακροζωίαν. Τί κάνεις; Περιμένο είδήσεις σου. Έπίγηγα στή Βαβυλώνα, αλλά δεν σε βρήκα, γλυκέ μου. Γι' αυτό ή καρδιά μου λυπήθηκε. Πέσ μου ότι θάρθης νά μ' εύσης γρήγορα κ' εγώ θά είμαι εύτυχής. Πρέπει νάρθης. Σε πόθησα... Είθε νά ζήσης αιώνιως χάνει τού έρωτός μου!».

— πραγματικότητα ονομαζόταν λαίδη Γιλφρόζ.

— Καθώς όμιολόγησε ή ίδια, ήταν μέλος μιας τρεμερης συμμορίας, που είχε άρχηγο τόν έραστή της.

— Ο ρόλος της ήταν νά έλύμη με τ'ά θέλητρά της τούς νέους στό ύποπο εκείνο σπίτι, γιά νά τούς ληστεύουν και νά τούς κούβουν ύστερα τ'ά κεφάλια. Έπειτα από μερικές στιγμές έρωτικής μέθης, ή τρομερή λαίδη τούς παρέδιδε στό χέρι των ήμιων γιά νά τούς άποκεφαλίσουν.

— Τ'ά σώματά τους τ'ά πουλούσαν σε φοκητάς τής Ιατρικής και τ'ά κεφάλια τους, βαλσαμωμένα έπιμελώς, τ'ά έστειλαν στή Γερμανία, στους φρενολόγους, γιά μελέτες.

— Ο Βασίλειος Λουδοβίκος, φοβούμενος τ'ό σκάνδαλο, διάταξε νά γίνη ή δίαι τής λαίδης, όσον τ'ό δυνατόν άπορύτως.

— Η «Δράκινα» καταδικάστηκε σε θάνατο, αλλά φανείται τί κάποιος καλός, θαμώθηκε τόσο από τήν όμορφιά της, ώστε κατώφτισε νά τής δοθή βασιλική χάρις!

